

en, om jeg saa maa sige, gammel Uret god igjen ad den Vej, ad hvilken vi tro at kunne gjøre det? Vi kunne, som det meget rigtig blev sagt af det ærede Medlem for Aarhus Amts Iste Valgfreds (Winther), nære nogen Tvivl om, at Landstinget vil forandre sin Natur i den Grad, at det skulde ville stemme for det Forslag, for hvilket den ærede Taler er Ordfører, medens vi derimod kunne antage, at der Intet vil være i Veien for, at Landstinget stemmer for mit Forslag. Det er blevet sagt, at den kjøbenhavnske Befolkning kun udgjør en mindre Del af Landets Befolkning, og det er sandt nok, den udgjør kun en Tiendedel af Landets Befolkning; men hvorfor skal denne Tiendedel forholdes, hvad man anser for dens Ret, for at vente paa en Eventualitet, over hvilken vi ikke alene ere Herrere? Na, vare vi alene Herrere over Situationen, vilde jeg ikke bestride, at den ærede Talers Raisonnement var rigtigt, men da vi ikke ere det, maa vi se at naa det Maal, vi selv kalde retfærdigt, ad den Vej, hvorpaa det kan naas; det kan ikke nytte at ville gaa en anden Vej, naar vi ingen Sikkerhed have for, at den vil føre til Maalet. Der blev sagt, at jeg nu var staaet frem og havde talt imod den Valgbarheds-census, som findes i det andet Forslag; men jeg har før udtrykkelig sagt, at det var paa Grund af denne Valgbarheds-census, jeg ikke kunde stemme derfor. At vente, at jeg skulde have stillet Ændringsforslag, forekommer det mig ikke, at man med Rette har kunnet. Jeg søgte ingen Træng til at blande mig i Behandlingen af dette Lovforslag; jeg maatte have gennemgaaet det paa en ganske anden Maade, og jeg maatte vistnok være kommen til enkelte andre Forandringer, hvis jeg skulde have stillet Forslag dertil; men jeg har sagt, og det gjentager jeg, at, hvis der blev stillet saadanne Forslag fra den Side, hvorfra jeg mente, man nærmest maatte vente dem, nemlig fra selve Forslagsstillerne af Hovedlovsforslaget, skulde jeg utvivlsomt stemme derfor, og det vil jeg gjøre til enhver Tid. Jeg vil derfor igjen tillade mig at henstille til det høie Thing, om det ikke nu er paa Tiden for det at gjøre Sit til at bortfjerne den Utidighed i Billaar, under hvilken Hovedstadens

Befolkning lever med Hensyn til de kommunale Valg, om det ikke ligefrem, hvis jeg saa maa sige, er en Migt at gjøre dette, og om man bør lade sig lede bort derfra, fordi man ikke er i Stand til at naae et andet Maal, som man har sat sig. Dersom der var det Allermindste i det af mig stillede Forslag, som enten paa den ene Side gif ud over, eller som paa den anden Side indskrænkede de Bestemmelser for Kjøbenhavn, der findes i det store Forslag, kunde jeg fuldt vel forståa, at de Herrere ikke vilde tage mit Forslag, men da det er saa, at Deres Lovforslag, hvis det en Gang gaar igjennem, som det forhaabentlig i Tidens Løb gjør ved mit Forslags Vedtagelse, vil træffe en Tingenes Tilstand her i Kjøbenhavn netop eller omtrent saaledes, som De vilde have den, indser jeg ikke, at der gjennem dette Forslag kan være lagt nogenstønst Hindring i Veien for det store Forslag. Jeg skal derfor tillade mig igjen paa det Indstændigste at anbefale mit Forslag til det høie Things Vedtagelse.

Judenrigsministeren: Jeg anser det ikke for rigtigt længere at lade den ærede Forslagsstiller eller Thinget være i Utidsked om, hvorledes Regjeringen stiller sig til dette Forslag. Jeg maa da sige, at Regjeringen, saaledes som Forslaget foreligger, vil føle sig forpligtet til at modsætte sig det lige saavel som det Forslag, der staar næst paa Dagsordenen, ikke fordi man ikke under de kjøbenhavnske Skatteydere Valgret, ei heller fordi man kaste dem Handsken i Hovedet, men fordi Regjeringen tror, at den samme Indvending, som kan gjøres imod det andet Forslag, kan — om end kun i mindre Grad — gjøres imod dette, nemlig den, at man derigjennem tilfidsætter det Hensyn, som i hele vor hidtilværende kommunale Ordning har været anset for at være nødvendigt, sundt og rigtigt, nemlig at stikke de Beboere i Kommunerne, der svare den overveiende Del af de kommunale Afgifter, en Indflydelse paa, hvorledes disse anvendes, og i det Hele taget paa Styrelsen af Kommunens Anliggender. Dette er en Grundsætning, som man hidtil har været enig om at opretholde, og indtil de allerjævneste Aar har der i denne